

عنوان مقاله:

جایگاه حقوق اجتماعی افراد در قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران

محل انتشار:

دومین کنفرانس ملی و اولین کنفرانس بین‌المللی حقوق و علوم سیاسی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسنده:

پویان ملایی - کارشناس ارشد حقوق عمومی

خلاصه مقاله:

حقوق اجتماعی، جایگاه مهمی در اندیشه های سیاسی، فقهی، حقوقی و مدیریت های اقتصادی و اجتماعی دارد. حقوق اجتماعی ناظر است بر حق برخورداری از حداقل رفاه اقتصادی و اجتماعی که به عنوان مزایای عضویت و مشارکت در حیات جامعه به افراد تعلق می گیرد تا شخص در مسیر کمال و رشد خویش از شرایط آبرومندانه زندگی برخوردار شود از آنجا که محور اصلی در این نوشتار، قانون اساسی جمهوری اسلامی است در این زمینه به بررسی جایگاه حقوق اجتماعی با عطف توجه به تعریف آن و تبیین دولت، در قانون اساسی پرداخته شده است. در دین مبین اسلام، از همان آغاز شکل گیری، چه در نصوص و چه در عمل و سیره پیشوایان دین، اهمیت حقوق اجتماعی به لحاظ حفظ کرامت انسانی و تأمین بنیان های جامعه سالم دینی یادآور شده و برای آن، نظام خاص حقوقی و اجرایی طراحی شده است. این در حالی است که در نظام های غربی، راجع به حقوق اجتماعی، مبانی، الگو و نظام مطلوبی وجود ندارد. به تاسی از اندیشه متمدنی اسلامی، جلوه های نظام حقوق اجتماعی را میتوان در اصول متعدد، از جمله بند 4 اصل 3 (بیمه بیوگان و زنان سالخورده و بیسرپرست)، اصل 28 (حق کار)، اصل 29 (حق تأمین اجتماعی)، اصل 30 (حق آموزش) و اصل 31 (حق مسکن) قانون اساسی جمهوری اسلامی ایران مشاهده کرد. تأمین حقوق اجتماعی از وظایف دولت به حساب می آید. حوزه و گستره حقوق اجتماعی، بستگی به تصویری دارد که نظام سیاسی از دولت و ساختار و هدف خود می دهد. وروش تحقیق فوق توصیفی و تحلیلی می باشد. همانطور که دولت بایستی از طریق تبیین سیاست های کاربردی و عملی بتواند گامی موثر در راستای تأمین و تضمین حقوق اجتماعی افراد در تمامی زمینه ها فراهم نماید. لذا این تحقیق می تواند مورد استفاده کاربردی در سازمان های متولی امر تأمین حقوق اجتماعی افراد نظیر سازمان تأمین اجتماعی، سازمان بهزیستی و واقع گردد.

کلمات کلیدی:

قوه مجریه؛ حقوق اجتماعی؛ رفاه عمومی؛ قانون اساسی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1018659>

